రోగాలు - అనురోగాలు

- డా.కె.వివేకానంద మూర్తి

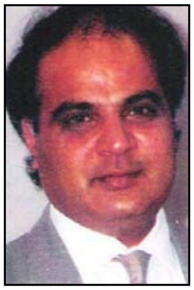

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

రోడ్డు కాస్త యెత్తుగా వుంది. ఎత్తులో వున్న యెత్తైన 'క్యూర్' హాస్పిటల్ కూడా బాగా యెత్తుగా వుంది. రిసెప్షన్‌లో రిసెప్షెనిస్టు చాముండేశ్వరి కూడా బాగా యెత్తుగా వుంది. ఆమె ముందు నిలబడ్డాయన మాట్లాడకుండా ఆమె యెత్తైన వక్షోజాల కేసి చూస్తున్నాడు.

'ఏటీ - ఆ సూపేటి? మాటాడరేటి?' అనడిగింది చాముండేశ్వరి.

'మా బామ్మరిదికి ఆపరేషన్ అయింది. చూడ్డానికొచ్చా' అన్నాడాయన.

'రోగి సుట్టాలా? పేరేటి?'

'నాదా?'

'కాదు - నాది' నవ్వింది.

'మీ బామ్మర్దిపేరు.' అంది ఏదో కాయితం చూస్తూ.

'యమ్ చలపతిరావ్.'

'సెలపతిరావా?' కాయితం కేసి చూసి మూడో పోర్లో కెల్లండి అంది. ఆయన కదిలాడు.

ఫోన్ మోగింది. 'కూరా సిపితల్ - సాముండేసరీ యిస్పీకింగ్' అంటూ ఫోన్ అందుకుంది రిసెప్షనిస్టు.

బాలరాజు నల్లసూట్‌లో నిగనిగలాడుతూ రిసెప్షను వైపు నడిచాడు. బాలరాజుని చూడగానే చాముండేశ్వరికి కళ్లు పెద్దవై నోరెళ్లబెట్టి చూసింది. అనుకోకుండానే - 'నవస్కారవండి' అంది.

బాలరాజు ప్రతి నమస్కారం చేసాడు. ఏదో అడగబోయాడు. అంతలోనే చాముండేశ్వరి మాట్లాడింది.

'తవరొత్తారని సెప్పారండి డాట్రారూ'

'నేను డాక్టరని యెలా తెలుసు?' అడిగాడు బాలరాజు.

'బలేవోరే. యేల్ల తరబడి పన్జేత్తన్నా ఆ మాత్తరం తెల్దేటండి. బాసుగారు పస్టుపోర్లో మానేజింగు డవిరెట్టరు రూములో వున్నారండి. యెల్లండి - అదుగో ఆ పక్కకెల్తే లిఫ్టు' అంది.

బాలరాజు 'క్యూర్' హాస్పిటల్ నలువైపులా చూస్తూ కదిలాడు. అంతా అతి శుభ్రంగా స్టార్ హోటల్‌లా వుంది. పైకి వెళ్లి మేనేజింగ్ డైరెక్టర్ ఆఫీసు రూము దగ్గరకు వెళ్లాడు. అక్కడి బోయ్, 'కూచోండి సార్' అని వెయిటింగ్ యేరియాలో కుర్చీ చూపించి లోపలికి వెళ్లాడు. బాలరాజు కూర్చున్నాడు. బోయ్‌లోపలికి వెళ్లి వచ్చి 'రండి సార్ - సార్ రమ్మన్నారు' అని ఆఫీస్ రూమ్‌లోకి దారి చూపించాడు.

బాలరాజు లోపలికి అడుగెట్టగానే యెదురుగా కూర్చున్న శాల్తీని చూడగానే క్షణం చకితుడయ్యాడు. ఎదురుగా కనిపించేది యెవరో కాదు. ఏళ్ల క్రితం తను చూసిన క్రూరమృగం నాగదాసు. నాన్ననూ, అమ్మనూ హీనంగా చూసి, ఏహ్యంగా, కటువుగా మాట్లాడిన డాక్టరు నాగదాసు. తను పుట్టిన వూళ్లో హాస్పిటల్లో అప్పుడు పనిచేసిన ఆ జంతువు ముఖం బాలరాజుకి బాగా గుర్తు. కొంచెం మీసాలు బొద్దుగా పెంచాడంతే. బహుశా తర్వాత పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేషన్ చేసి యిలా యెదిగి వుంటాడు.

తనని గుర్తుపట్టినట్టులేడు. కుర్రాడిగా తనని చూశాడప్పుడు. ఇప్పుడు తను బాగా యెదిగాడు.

'కమాన్. కూర్చో. నీ గురించి చాలా బాగా విన్నాను. కె.జి.హెచ్‌లో నువ్వు బెస్టు అంటున్నారు' చిరునవ్వుతో ఆదరంగా ఆహ్వానించాడు బాలరాజుని నాగదాసు.

బాలరాజు నమస్కారం పెట్టి కూర్చున్నాడు. ఉద్యోగ వివరాలు, వర్క్ రొటీన్ వగైరా విషయాలన్నీ యిద్దరూ మాట్లాడారు. ఒక పక్క మాట్లాడుతున్నా బాలరాజు మరో పక్క ఆలోచిస్తూనే వున్నాడు. తన గురించి సూపరింటెండ్ సూరి కాకుండా యింకెవరేనా చెప్పి వుంటారా? రేఖ చెప్పిందా? రేఖ మావయ్య యీ నాగదాసు కాదుగదా? మైగాడ్ వాటె కో యిన్సిడెన్సు నాగదాసు యింకా దుర్మార్గుడేనా. లేక మారాడా? ఏమో? కొంతమంది డాక్టర్లు పేషెంట్స్‌తో క్రూరంగా వుంటారు. విడిగా అందరితో చాలా ప్రసన్నంగా వుంటారు. నాగదాసు యీ కోవకి చెందినవాడా. ఏమైనా తన తల్లిదండ్రుల యెడ వీడు చూపిన అమానుషాన్ని యెలా మరువగలడు. ఈ జాబ్‌లో చేరాలి. వీడి సంగతి తెలియాలి. అయినా తనకి పనిలో అనుభవం కూడా కావాలనుకున్నాడు. అంచేత తను కూడా వినయంగా మాట్లాడి 'క్యూర్' హాస్పిటల్లో వుద్యోగానికి నాగదాసు స్వాగతం స్వీకరించి వొప్పుకున్నాడు. నాగదాసు కాఫీ తెప్పించాడు. తను సగమే తాగాడు. జాయినింగ్ డేట్ నిర్ధారించుకున్నాక, కృతజ్ఞతలు చెప్పి బాలరాజు లేచాడు.

బైటికి వస్తూంటే, రిసెప్షన్ దగ్గర రిసెప్షనిస్టు చాముండేశ్వరి మళ్లీ పలకరించింది' మాకడకి ఎలిపొచ్చేత్తనారా డాట్రారూ. సేనా హాపీస్. మిమ్మల్ని రోజూ జూసుకుంటూనే వుంటాం' బాలరాజు చిరునవ్వు వొకటి ఆమెకు విసిరి హాస్పిటల్ బైటికి నడిచాడు.

రామక్రిష్ణా మిషన్ దగ్గర యిద్దరు వృద్ధ దంపతులు రామక్రిష్ణా అనుకుంటున్నారు. దూరంగా యిసుకలో యిద్దరు పడుచు దంపతులు క్రిష్ణా విజయ నిర్మలా అనుకుంటున్నారు. క్వాలిటీ రెస్టారెంట్ వోపెన్ ఎయిర్ డెక్ మీద యెదురెదురు కుర్చీల్లో బాలరాజు, రేఖ కూర్చుని వొకరి ముఖాన్ని మరొకరు దోచుకుంటూ చూసుకుంటున్నారు.

'అయితే జాయిన్ అయిపోయావన్నమాట'

'అన్నమాట కాదు. జాయినయిపోయాను. నీక్కూడా రెసిడెన్సీ అయిపోతున్నట్టుంది.'

'అవును. నేను కూడా మావయ్య హాస్పిటల్లోనే వర్క్ చేస్తాను.'

'పి.జి. చెయ్యవా?'

'చేస్తాను. నీలాగే నాకూ వర్క్ ఎక్స్‌పీరియన్స్ కావాలి కదా'

'అవును. ఇద్దరం కలిసి పనిచేస్తేనే కదా అనుభవం'

'ఏయ్'

'అదే ఐ మీన్ వర్క్ ఎక్స్‌పీరియన్సు' నవ్వుతూ అన్నాడు బాలరాజు.

'మావయ్యని కలిశావా మరి?'

'మేనేజింగ్ డైరెక్టర్ని కలిశాను. ఎవరో నాగదాసుట. వెల్కమింగానే వున్నాడు.'

'ఆయనే మావయ్య. నేనింకా పరిచయం చేద్దామనుకుంటున్నాను. నువ్వు ముందే కలిశావు.'

'వాట్ ఎ కోయిన్స్‌డెన్స్' అన్నాడు బాలరాజు తను వూహించిన విషయమే అని తెలిసినా.

'మావయ్య వున్నప్పుడు యింటికి వద్దువుగాని, అప్పుడు యు నో హిమ్ మోర్.'

'అవునవును' అన్నాడు బాలరాజు - మావయ్య పెంచే గారాబు పిల్లకి మావయ్య తన కథలో విలన్ అని తెలిస్తే ముందు కథ యెలా వుంటుందా అని ఆలోచిస్తూ.

ఇద్దరూ క్వాలిటీ ఐస్‌క్రీమ్ తిన్నారు.

రేఖ తన కింద పెదవితో పై పెదవినీ, పై పెదవితో కింద పెదవినీ క్లియర్ చేసుకుంది.

'నీ పెదాలు బలే వున్నాయని అనాలనిపిస్తోంది.'

'అనిపిస్తే అను.'

'ముద్దెట్టుకోకుండా యెలా?'

'ఏయ్. కెరటాలకి కళ్లుంటాయి తెలుసా.'

'వుంటే వుండనీ. మన దగ్గరితనం చూసి, ఆనందంతో యెగిరిపడతాయి.'

'ఇప్పుడే యెగిరెగిరి పడుతున్నాయి. ఆల్‌రెడీ చూస్తున్నాయనుకుంటా' అంది రేఖ సముద్రం కేసి చూస్తూ.

ఆమె యెగిరిపడే ముంగురుల్ని సవరించాడు బాలరాజు. ఇసుకలో మాసిపోయిన నిక్కర్లేసుకున్న యిద్దరు మాసిపోయిన కుర్రాళ్లు 'లవ్వు, లవ్వు' అంటూ కెరటాల్లా యెగిరిపడుతున్నారు రేఖకి నవ్వొచ్చింది. ఆ నవ్వు అర్జంటుగా మల్లెపూలు విరిసినట్టుంది. బాలరాజుకి పరవశం, పరాయి వశం అంటే యేంటో బాగా తెలుస్తోందిప్పుడు.

డ్యూటీలో ప్రవేశించడానికి ముందే, బాలరాజు 'క్యూర్' హాస్పిటల్ డీటైల్డ్ విజిట్‌కి వెళ్లాడు. దగ్గరుండి చూపిస్తానని రిసెప్షనిస్ట్ చాముండేశ్వరి, బాలరాజుని తన వెంటే రమ్మంది. చాముండేశ్వరి చాలా కేర్ ఫ్రీ మనిషి - బాలరాజుని చూసిందగ్గర్నుంచీ తన బంధాల గురించి ఆలోచించడం మానేసింది. బాలరాజుకి ఏమైనా బంధాలు, అనుబంధాలు వున్నాయా అని కూడా ఆలోచించదల్చుకోలేదు.

'డాక్టర్లకి నర్సులే కాదండి. స్టాపు కూడా సక్కటి ఫ్రెండుచిప్పుతో తోడుంటారని తవరికి నాను సెప్పక్కర్లేదండి' అంది చాముండేశ్వరి.

'ఎప్పుడూ సరదాగా నవ్వుతూ వుంటారు మీ ఫ్రెండ్షిప్ కోరకుండా యెవరుండగలరు?' అన్నాడు బాలరాజు.

'సెబాసో - సత్తెం బలికారు డాట్రారూ' అంది చాము.

'క్యూర్' హాస్పిటల్ అయిదంతస్తుల భవనం - యాభై పడకలు ప్లస్ పది ఎక్యూట్ బెడ్స్, ఎక్స్-రే, పెథాలజీలాబ్, ఐసియు పై మూడు ఫ్లోర్స్‌లో వున్నాయి. సెకండ్ ఫ్లోర్‌లో వొక పక్క ఎడ్మినిస్ట్రేషన్, మరో పక్క డాక్టర్ల రూమ్స్, ఫిజియోథెరపీ, పిల్లల ప్లే రూమ్ వున్నాయి. గ్రౌండ్ ఫ్లోర్‌లో యాక్సిడెంట్ అండెమర్జన్సీ, ఆపరేషన్ థియేటర్లు, రికవరీ రూమ్స్ వున్నాయి హాస్పిటల్‌కి బేస్‌మెంట్ కూడా వుంది. అక్కడ వొకవైపు స్టోరేజ్, లాండ్రీ, ఎలక్ట్రిసిటీ, వాటర్ కంట్రోల్స్ వున్నాయి. మరోవైపు తలుపులు మూసిన వొక హాల్ వుంది. అక్కడ యిద్దరు సెక్యూరిటీ గార్డులున్నారు 'అదికూడా చూద్దామా!' అనడిగాడు బాలరాజు.

'అది రీచెచ్చి వార్డండి. మనం యెల్డానికి లేదు బాస్ గారే వాడుతారండి ఆర్నడిగితే చూపిత్తారండి' అంది చాముండేశ్వరి.

హాస్పిటల్ ముందు, పక్కన బాగా విశాలమైన కారు పార్కు, కారు పార్కులోంచి ఎమర్జన్సీ యూనిట్ డైరెక్ట్‌గా వెళ్లే సదుపాయం. అన్నీ అధునాతనంగా వున్నాయి. గ్రౌండ్ ఫ్లోర్‌లో 'ఎ అండ్ ఇ' ఎడమ పక్కవుంటే, కుడివేపు రిసెప్షన్ ఏరియా, క్యాంటీన్ వున్నాయి. చాముండేశ్వరి, బాలరాజుకి హాస్పిటలంతా చూపించాక 'కాపీ యేద్దాం, రండి' అంది. బాలరాజు కాదనలేదు.

బాలరాజు తనతో కాఫీ తాగడానికి వచ్చినందుకు చాముండేశ్వరి మురిసిపోయింది.

'డాట్రారూ - మీ దగ్గర పొగరు లేదు. మంచోరు. మాంచి గొప్ప డాక్టరనియెందరో సెప్పారు. మీలా అన్నీ వున్నోరు మా హాస్పిటలుకి పని చేయడానికి రాటం అదురుస్టం.'

'డాక్టర్లకి పొగరుండకూడదు'

'కరెస్టండి. వుంటే ఆడెదవే. డాట్టుకాడు.'

'మీరెప్పుడూ యిలాగే మాట్లడతారా?'

'అదుగో - మీరలా మీరు అనబోకండి డాట్రారూ - సేమూ అని పిలండి సాలు.'

'సేమూ - అంటే చామూ అనా?'

'ఆయ్. చాము. మరి నా పేరు సాముండేసరి గదండీ.'

'ఓకె. చామూ' నవ్వాడు బాలరాజు.

'అయ్ బాబో - నాకు హాపీసే హాపీసు.

ఇయాల్నించీ మీరు నా పేనం.'

'నీ సంతోషం కంటేకావల్సిందేముంది?'

'ఆ మాటన్నారు సాలు. ఈ రోగాల కొంపలో మీకేం కావాలన్నా సూసుకుంటాను. మీరడగడమే తరవాయి. పెద్దోరు. రిసప్పను గుంటకి గౌరవం సేసారు. సవస్కారం అనేటి మాట వూరికే పుట్టనేదండి' అంటూ చాముండేశ్వరి పొంగిపోయింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments